



LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

AGA

FRANTIŠEK
KOTLETA



LEGGIE

AGA



František
KOTLETA

LEGIE

AGA



FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2022

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0073-5 (print)

ISBN 978-80-278-1180-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1181-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1182-3 (pdf)

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským kuchařem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiňski, která by tam nejraději vůbec nebyla. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první

*pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není
všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky
dokázali překvapit.*

Po bitvě

„V případě návratu k planetě Karchemiš je pravděpodobnost zničení lodi 85 %. Pokud bude velet kapitán Moravec, je to až 93 %.“

„Mohl bys tu krávu vypnout?“

„Gertruda není kráva. Je to samoučící inteligentní bojový program. Zjišťuje všechny okolnosti, včetně měkkých psychologických faktorů, a na jejich základě vyhodnocuje rizika...“

„Bla bla bla,“ přerušil Vodičku Gerasim.

Také mi z toho třeštila hlava. Nechápal jsem, kde bývalý mistr z Vítkovic taková slova jako „vyhodnocuje rizika“ a „měkké psychologické faktory“ vůbec bere. Podle mě teď příliš často zaplétá hovory s Dankou Krasiňski. Ta v posledních dnech vylezla ze své ulity a začala se víc zajímat o posádku i o Vzdušující, tedy naši loď. Podobně na tom byl Giuseppe. Zatímco všude kolem pobíhali karové a pomáhali nám dokončit instalaci rutašské technologie – samozřejmě pod přísným dozorem Vodičky, který hlídal, aby si k podstatě toho, co mají ve svých prackách, nečuchli moc zblízka –, kuchař s námi začal... no, prostě normálně mluvit. Bylo to zvláštní. Pořád jsem če-

kal, kde se objeví problém, ale asi už žádný nebyl. To, čím jsme si prošli na Karchemiši, nás spojilo, i když bylo dost těžké to Vodičkovi vysvětlit. I když jsme na to spíš tak docela neměli odvahu.

„Co to je?“ zeptal jsem se podezřívavě. Na můstek totiž právě vešel Giuseppe a v ruce držel tác, z něhož se linula... vůně.

„Nesmrdí to,“ potvrdil mou domněnku Gerasim. I on se tvářil nedůvěřivě.

„Říkal jsi, že pizzu neumíš a nemáš ji rád,“ prohlásil jsem opatrně.

„Není to pizza, ale focaccia,“ protočil Ital oči.

„Fakáča?“ zakřenil se Gerasim. Přesto odhodlaně popadl kousek nakrájené chlebové placky a opatrně se do něj zakousl.

„Focaccia. Tradiční italské jídlo. Tradičnější než pizza. Karové nám dali nějaké zajímavé suroviny, ze kterých jsem ji mohl upéct,“ vysvětlil kuchař.

„Nezabije nás to?“ zeptal jsem se ostražitě.

„Konzultoval jsem výběr surovin s profesorkou. Věří, že tyhle jsou pro lidi bezpečné,“ prohlásil Giuseppe dotčeně. Protože se Gerasim tvářil, že mu jídlo chutná, odvážil jsem se a také si kousek vložil do úst. Bylo to vynikající. Neskutečné. Opravdové pozemské jídlo.

„Ona sama to prý ale pozře, až ochutnáte vy dva,“ dodal Ital s pořouchlým úsměvem.

Mně už to ale bylo jedno. Vážně to bylo dobré. Musel jsem se hlídat, abych si po druhém kousku nedal třetí, a vybídl jsem Vodičku. I on přijal jídlo s nadšením.

„Chcete vědět, z čeho je ta mouka?“ zeptal se opatrně Giuseppe.

„Hani ha huatý puache,“ odvětil za mě Gerasim s plnou pusou.

Měl pravdu. Tohle byl vesmír, kde si enlilové zajišťovali zásoby na dlouhé meziplanetární lety mletím lidí na separát v obrovských masokombinátech. Pokud to nevypadá jako jídlo z někoho, s kým jsem ve školce hrál *Zajíček v své jamce sedí sám*, nehodlal jsem to detailněji zkoumat.

Břicho mi udělalo nějaký zvuk, který ale neznamenal nic špatného. To jen, že po dlouhých měsících mělo v sobě něco, co bylo požitelné, a nešlo o rutašskou růžovou vodu, tedy naše oblíbené kafe, které nás drželo při životě.

„Můj táta říkával, že po takovém šmaku už jenom vodu, doutník a nějakou fešnou soudružku na zahřátí,“ usmál se spokojeně Gerasim.

„Moje prababička Plháková zase měla takový pořekadlo, že po dobrém obědě hodinu spánku a po špatném ani nevstát. Hodinku šlofíka bych si dal,“ doplnil jsem ho.

„Chutnalo vám to?“ zeptal se nejistě Giuseppe.

„Bože, je to geniální. Upečeš nám to znova?“ navrhl jsem s nadějí v hlase.

„Nejsem kuchař,“ ušklíbl se v odpověď.

Měl pravdu. Nebyl. Nic kromě nevábne úpravy separátu a focaccie evidentně nezvládl. Museli jsme to nějak vyřešit, ale teď jsme měli důležitější věci na práci.

„Doufám, že tu nehodláte kouřit. To karské listí není nic, o čem bych věděla, že je dlouhodobě vhodné pro lidský...“

Profesorka se vynořila přímo za Giuseppeem. Zatímco Gerasim se kroutil, aby neřekl to své „bla bla bla“, ona uprostřed proslovu spatřila tác v Italových rukách.

„Focaccia!“ vykřikla nadšeně, a když Ital souhlasně pokýval hlavou, decentně vzala kousek do ruky a způsobně jej začala jíst. Musela se ale přitom dost ovládat, aby to nehltala.

„Může mě tu někdo poslouchat? Když jste se nenáviděli, šla mi práce lépe od ruky,“ povzdechl si Vodička.

Natáhl jsem se po svém hrnku a zapil italskou pochutinu růžovým kafem.

„Gertruda není...“ vrátil se poté k původnímu tématu, ale já ho mávnutím hrnku zastavil.

„Co teď Vzдорující umí?“ zeptal jsem se napřímo.

Vodička vyvolal uprostřed místnosti virtuální obraz naší lodi. Na některých místech byly vidět odkryté části, na nichž pracovali karové pod dohledem Mistra lepení. Vznášeli jsme se v prázdném koutě vesmíru, kam nás vyplivl vesmírný proud. Dostali jsme se sem díky rutašské navigační mapě v našich systémech. Kolem nedaleké vyhaslé hvězdy se nacházelo dost asteroidů, které karské flotile poskytly velké množství surovin, jež se daly zpracovat a použít k opravě poškozených lodí. Mistr lepení nás už opustil, stejně tak tanečníci petragunu. Jen pomáhali s našimi technickými potřebami při přestavbě. Danku Krasiński stálo dost diplomacie, aby se Královna žihadel smířila s tím, že bude mít na palubě panáče, anarchisty a rozhodnožky, ale vzhledem k tomu, co jsme pro ni udělali, nám dala nějaký posvátný slib, že nikomu nic neusekne. Pro karskou kulturu to představovalo skutečný pokrok.

„Nejdůležitější bylo asi spuštění velkých výrobníků po celé lodi. Soustředíme je na produkci bojových prostředků,“ ukazoval Vodička místa, na něž se vrátil původní pancíř a loď tak znovu vypadala jako... no, jako nákladní krakšana. „Jedou teď naplno. Ze základních surovin, které můžeme sami natěžit na asteroidech, umějí vyrobit ty nejdůležitější prvky našeho obranného systému.“

„A to?“ zeptal se Gerasim.

„Jde o sítě a kusy kovu, které nás chrání před projektily různých kalibrů a před následnými energetickými výboji...“

„Štítý?“ zeptal se s nadějí Gerasim.

„Ne, nejsou to štítý. Je to všemožný bordel, který vypustíme, když na nás někdo střílí,“ vysvětlil jsem Gerasimovi, který své představy o vesmírných lodích stále zakládal na dávných pozemských sci-fi seriálech.

„Kromě toho můžeme sami vystřelovat malá torpéda. Ta také pocházejí z našich výrobníků.“

„Jako na ponorkách,“ neřekl konečně nějakou pitomost Rus.

„Ano, jako na ponorkách. Plus byly provedeny úpravy některých skladů na okrajích lodí. Tam nabíráme drobné asteroidy pro případ nutnosti bombardování. Bez problému nahradí klasické bomby. Když je pošleš na povrch planety z oběžné dráhy, ta rychlost nárazu sama o sobě stačí k nadělání pořádné paseky,“ vysvětloval Vodička.

„A to dělo?“ zeptal jsem se.

„Pořád nemáme co do něj. Výroba dostatečného množství fenderových antičástic trvá dlouho a o antihmotu jsme přišli,“ odvětil Vodička.

Jen jsem pokrčil rameny. Patrně jsme vyhodili do vzduchu jednu z nejdražších věcí ve ves-

míru, kterou jsme ukradli na naší předposlední výpravě a zatajili ji před slepičí mafií, ale stálo to za to.

„Furt lepší než nic. To je všechno?“

„Dokončili jsme instalaci maskovacího systému, který měli rutašové na té své staré stanici. Dal jsem ho i do nové Malé Krakсны a druhého výsadkového modulu. Na těch dvou je nejvíc potřeba, aby...“

„V pohodě, Lojzo, odvedl jsi hromadu práce. Ale teď už se musíme vrátit na Karchemiš,“ mávl jsem rukou.

„Předčasný návrat na Karchemiš zvyšuje pravděpodobnost destrukce lodě na 97 %,“ oznámila Gertruda.

Dědek se na mě rozpačitě podíval.

„Jedno procento za Amandu, jedno za Agu a jedno pro štěstí. Nechci už čekat ani den. Rozloučím se s Rajdou, Šlápou a Běhnou. Je čas jít zase o planetu dál,“ prohlásil jsem rozhodně.

Tak snadno to ale nešlo.

* * *

„Cože udělají?“

Profesorka zhltnula poslední kousek focacie a pak nám přdestřela problém, kvůli němuž na můstek dorazila. „Čajinská unie má nyní

v čele samce. Císařovna jej nemůže přijmout, ani Královna žihadel. Ony jednají jako se sobě rovnými jen se samicemi.“

Gerasim si přiložil ukazováček k hlavě a gestem naznačil výstřel do spánku.

„Nedělejte opičky, poručíku Wojcechovsky. Jde o kulturní zvyklosti ustálené již stovky let, to nejde jen tak vymazat. Karky jsou velmi hrdé. Čajinská unie jim sice může poskytnout azyl na jedné ze svých mnoha prakticky neobydlených planet... a hodnoty obou druhů jsou v mnoha ohledech slučitelné, ale...“

„Kobylky nehodlají vyjednávat s někým, komu by nejraději něco ufikly.“

„Nejsou to kobylky, Gerasime, a dovolte, abych vám připomněla, že třeba v takovém Švýcarsku ženy získaly volební právo až v roce 1971, tak se nad cizí kultury nepovyšujte,“ otočila se profesorka našťavaně na ruského bohatýra.

Ona to takhle měla. Fascinovaly ji všechny vesmírné kultury a jejich sociální interakce. Respektovala a obdivovala jejich zvláštnosti. Tuším, že i o Ažině lpění na tom, že mě jednoho dne strašlivým způsobem zabije, prohlásila, že jde o fenomenální koncept cti. V tomhle byl karský matriarchát na vesmírné poměry ještě docela roztomilá záležitost.

„A není to jejich problém? Amanda už je sama dobré tři týdny. Spím s bídou čtyři hodiny a dennodenně se dvacet hodin dřu, abychom se pro ni mohli co nejdříve vrátit. Nebudu tady čekat, až se ti luční koníci rozhodnou nechcípnout hlady uprostřed pustého vesmíru. Můžou si tu svoji kulturu strčit víte kam!“ rozohnil se na svou povahu dost nezvykle Vodička. Vážně vypadal strhaně. Amanda mu přirostla k srdci a každý den, kdy trčela sama na Karchemiši, přidělával starosti nejen jemu, ale i mně.

Na druhou stranu jsem ale cítil zodpovědnost za tanečníky petragunu. A nebyli to jen karové, ale i různí vyvrhelové jiných roztodivných ras, jimž učaroval rebelský tanec.

„Co jsou vlastně ti čajíčkové za rasu?“ zeptal jsem se.

„Není to rasa, ale obchodní společnost – Čajinská unie. Vznikla před celými věky sloučením tří různých společenství, která vytvořila obrannou a obchodní alianci. Přijímají bez rozdílu každého, kdo se k nim přidá. Kdysi jsem se s nimi na pár týdnů setkala, když jsem...“ umlkla.

„Když jste makala pro Společenství. To není nic, co bychom nevěděli,“ pohodil jsem hlavou na znamení, že to je stará historie.

„Jejich planety jsou dost nehostinné. A vůbec jde o zapadlý kout vesmíru, o nějž nikdo

nemá zvláštní zájem. Oni se však naučili přežít i v tvrdých podmínkách. Karové jsou ovšem na extrémní výkyvy počasí zvyklí, a navíc jejich technologie stavby vesmírných pevností by se unii mohla hodit,“ pokračovala ve výkladu Danka Krasiński.

„Vysvětlila jste to Císařovně?“ nadhodil jsem. Pokývala hlavou.

„Má své zásady, přes něž se nedokáže přenést. Už to, že přijali vaše... přátele... pro ně bylo dost psychicky náročné a vyžadovalo to značně kreativní výklad karských tradic.“

„A vy s nimi jednat můžete? Myslím s čajíky, teda Čajinskou unií. Být něco jako prostředník?“ otázal se Vodička klidnějším tónem.

„Snažím se o to, ale potřebuji hodně času. Myslím, že i nám by se nové zázemí hodilo. Mít kde se na chvíli ukrýt a nebát se, kdy na nás zaútočí enlilové,“ pronesla velmi tichým hlasem.

„Čas nemáme,“ odpověděl dědek.

„Běžte do toho,“ promluvil jsem současně s ním.

„Ale...,“ namítl Vodička.

„Ale ty by ses měl pořádně vyspat. Ukonči všechny opravy. Musíme vyrazit.“

„Ale...,“ ozvala se pro změnu profesorka.

„Ale vy byste se měla přichystat také. Na svou misi. My zjistíme, co se stalo s Agou, vyzvedne-

me Amandu a vrátíme se sem pro vás,“ přerušil jsem rázně i Polku.

„Neměla by tu zůstat sama,“ zachmuřil se Gerasim.

„Postarám se o sebe, děkuji za péči, mladíku,“ odsekla profesorka.

„Ticho!“ zařval jsem podrážděně. „Jsem kapitán téhle lodě. Jsem velitel téhle mise. Lojza jde spát, vy s Gerasimem si vezměte modul a běžte vyjednávat za kary, a pokud si myslíte, že je to dobrý nápad, pak i za nás. Gerasim si vezme kulomrd a všechno vybavení, co se může hodit. Bude-li to třeba, prostřílí se s vámi skrz celou galaxii. Protože to on umí.“

„A bude mě také hlídat, abych nekontaktovala kulšeše, že?“ pronesla profesorka ironicky.

„Pokud to uděláte, zastřelí vás. A pokud ne, každé chobotnici, co se na vás jenom křivě podívá, strčí do řitního otvoru její vlastní chapadlo. Tak snadné to je, paní profesorko. Ale já jsem vám už několikrát řekl, že vám věřím. Po tom, co se stalo na Karchemiši, víc než dřív. Gerasim půjde s vámi, protože je to Gerasim. Vyhodí do povětří celou planetu, jenom aby zachránil člena posádky. My půjdeme udělat to samé. Měla byste se jít sbalit,“ řekl jsem jasně a rozhodně, čímž jsem považoval celou věc za ukončenou. V tu chvíli mě však Vodička upozornil,

že nás volají karové. Navázal spojení a na obrazovce se objevila samotná Královna žihadel.

„Naše komando je připraveno se nalodit na Vzduřující. Upozorněte nás sedm cyklů před svým odletem.“

„Jaké komando?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Výzvědná mise, kterou nám dopravíte na Karchemiš. Vaše vůdkyně ji schválila. Vážně by vám měla něco useknout, kapitáne Bouchači,“ dodala Královna a ukončila spojení.

Zavrčel jsem.

„O tom jsem s vámi také chtěla mluvit,“ pronesla profesorka. Ostře jsem na ni pohlédl.

„V případě návratu na Karchemiš bez dvou členů posádky je pravděpodobnost totální destrukce lodě 99 %,“ ozvala se Gertruda.

„Vypni tu krávu!“ zařval jsem na Vodičku.

„Tak já bych šel upéct další focacciu...,“ zamumlal Giuseppe a vytratil se z můstku.

Zpátky na Karchemiš

Karskému komandu velela Sekáček. Šlo o jednu z nejdrsnějších karských vyšetřovatelek. Přesto ale nesplnila svůj rozkaz a místo nařízené popravy nás zachránila. Měl jsem takové ženy rád – tvrdé, drsné, ale přemýšlející nad tím, co dělají a proč. Civilní karský oděv, jež měla na sobě ona i tři členky jejího komanda, připomínal kabát, který jsem nosil na Jednotykadlákovu památku. Zdálo se, že se v něm necítila zrovna nejlépe. Nejspíš to byl dar od ta-nečníků petragunu.

Jen co Kraksnu opustil modul s profesorkou a Gerasimem, otevřeli jsme uzel vesmírného proudu a zmizeli v něm. Gertruda zase vyplivla nějakou prognózu, ale mně to bylo jedno. Potřeboval jsem spát a čekalo mě pár dnů, než se vrátíme na bojiště. Zalezl jsem do ústraní toho, čemu jsem začal říkat „moje kajuta“. Dost možná to původně byla ubikace posádky. Místnost měla dvacet metrů čtverečních, a teď už dokonce i záchod a sprchu. Tuhle vymoženost jsme sem nainstalovali my. K tomu čtyři postele, které jsem však postupně rozebral a sestavil z nich

gauč a improvizovanou komodu na těch pár věcí, co jsem za poslední týdny posbíral nebo nechal vyrobit, než se výrobníky rozjely na plný výkon při přestavbě lodi. Na spaní jsem používal hamaku z netradičně silné látky. Na Kraksně byla totiž pořád zima. Mělo to co dělat s původními dispozicemi lodi. Vodička sliboval, že to časem vyřeší, ale bojové systémy měly přednost.

Konečně jsem byl sám. Přikryl jsem se dekou, hlavu si podložil kabátem místo polštáře a zavřel oči.

Usínalo se mi těžko. Můj organismus byl vlastně od mimozemské invaze na Zemi pod neustálým tlakem hromadícího se stresu. Málo jsem spal, málo odpočíval a jakýkoliv zvuk mě okamžitě vyburcoval k absolutní pohotovosti. Na Kraksně jsme zrcadla neměli, ale když jsem se v jednom zahlédl v paláci karské Císařovny, vypadal jsem asi o deset let starší, než jsem si pamatoval. Nebýt zásahu rutašské technologie, která mě, Vodičku a Gerasima dala po fyzické stránce dohromady, už bych asi umřel na infarkt nebo na celkové vyčerpání organismu. Když už jsem se dokázal na chvíli zastavit, cítil jsem, jak mě bolí břicho. Bylo to patrně ze stresu, ale nedokázal jsem to nijak řešit. A ani jsem neměl s kým. Gerasim by leda něco zahlásil, Vodička by doporučil mazat to alpou,

kteřou jsme stejně neměli, a profesorka... no, ta tu teď beztak nebyla.

V takových chvílích jsem si uvědomoval, jak jsem sám a zranitelný. Jeden z pár lidí ve válce proti celému vesmíru, a navíc jsem za všechny nesl odpovědnost – za Vodičku, profesorku, Gerasima, Giuseppeho i Amandu. A nejspíš i za Agu. Ona měla své plány a své krytí, a já ji zatáhl do holportu s partou zranitelných lidí, co o vesmíru všude okolo netušili prakticky nic.

„Ale učíme se,“ namítl Bohdan.

Otevřel jsem oči, zamrkal a promnul si je. Nebyl tu. Jen se mi zdál. Můj starý parták, poslední z mých lidí z české tajné služby, který se se mnou dostal až na těžební planetu. A pak tam zemřel. Právě díky němu se k nám přidala Aga a pomohla nám. Díky němu a jeho oběti jsem přežil to všechno a dostal se až sem – měl jsem vlastní loď, posádku a párkrát ukázal enlilům prostředníček.

„Není to špatný skóre, kapitáne.“

Zase mi zazněl v hlavě, když jsem opět zavřel oči. Už jsem je neotvíral.

„Není, Bohdane, to zatraceně není. Ale pořád je to málo,“ odpověděl jsem mu v duchu.

„Ale pořád je to víc, než jsme měli,“ řekl můj mrtvý starý přítel. Víc už jsem neslyšel.

Vzbudil jsem se asi o patnáct hodin později.

* * *

Byl jsem malátný a zmatený. Takhle dlouhý spánek jsem nezažil, ani nepamatuji. Možná ještě na Planetě milionů čmelíků, kde jsme čekali na další kšeft vesmírné slepičí mafie, ale i tam jsem spal špatně. Dal jsem si sprchu, vzal jsem si čisté oblečení, které mi připravil Vodička – bílé tričko, pevné černé kalhoty, padnoucí boty ve stylu gladiátorek a tmavě modrý svetr. Kopl jsem do sebe růžové rutašské kafe a připadal si, že bych snad konečně mohl strávit jeden den v klidu. Jenže na můstku na mě čekala Sekáček s hromadou překvapení.

„Už jsem se bál, že jsi umřel, kapitáne,“ uvítal mě Vodička. Zrovna něco šteloval na jednom z rozpracovaných ovládacích pultů.

„Skoro,“ mávnul jsem rukou a posadil se do křesla.

„Tady paní Sekáčková má pro tebe nějaký zprávy.“

Karka ho ignorovala, ale podívala se na mě. Natáhl jsem se pro konvičku s růžovou vodou a nalil si do plechového hrníčku další dávku.

„Když jsme se nalodily, vzaly jsme s sebou balík zpráv, které se nám podařilo zachytit krátce před startem. V prostoru kolem Karchemiše stále fungují stovky našich informačních bójí.“

Jejich účel je jednoduchý – zachytávají veškerou komunikaci a posílají ji na naše loď. Vše je založeno...“

„I když mi to vysvětlíte sebelépe, stejně to nepochopím,“ pronesl jsem unaveně. Z dlouhého spánku jsem se těžce probíral. Myslím, že se tělo konečně vypnulo a teď mu nešlo pořádně se nastartovat.

„Postupně je tu procházíme, u některých trvá velmi dlouho rozluštit je. Ale tahle byla zcela otevřená. Vyslala ji enlilská flotila ještě před útokem,“ pokračovala, aniž by se pozastavila nad mou neomaleností. Koneckonců, už jsme spolu měli co do činění.

Na jedné z obrazovek, k níž Sekáček připojila zelenou oválnou krabičku, se objevily naše obličejové – a tentokrát v dokonalé kvalitě. Šlo o záběry z několika úhlů. Pocházely patrně z nějakých osobních kamer členů Souručentství, kteří nás eskortovali ke kulšešům na popravu. 3D modely mě, Gerasima, profesorky i Giuseppeho vypadaly neuvěřitelně věrně.

„To není všechno. U každého je přesný popis a také kompletní sekvence vašich DNA. Zpráva je určena Gildě sběračů.“

„To asi nebude spolek fetišistů sbírajících použité kalhotky kulšešských šlapek, co?“ nadhodil jsem.

„Sbírají bytosti. Bytosti, na něž je vypsána odměna. A na vás je skutečně velká,“ vysvětlila karka.

„Kolik?“

„Jedna volavka. Za každého. Tedy mrtvého. Za živého volavky dvě. Taková loď má hodnotu i pro ty, kdo nevěří žádné měně ani obvyklým komoditám.“

Bronasovi s námi evidentně došla trpělivost. A tipoval bych, že po tom, co jsme mu provedli u Karchemiše, odměnu ještě zvýšil.

„Jak poznám někoho z té gildy? Co je to za rasu?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Členové Gildy sběračů se rekrutují ze všech ras. Nikdo je nezná. Odhalí se jenom těm, které seberou,“ odpověděla.

„To je od nich milé,“ povzdechl jsem si a zívł.

„Pokud tam ještě něco objevíte, dejte mi vědět, ale já jdu zase spát. Hodlám prospat celou cestu proudem. Nikomu tady mezitím nic nesekejte,“ zamumlal jsem a vrátil se do náruče hamaky.

Tentokrát se mnou Bohdan nemluvil.

* * *

Neozval se už ani další dny, kdy jsem se konečně dal trochu dohromady a pomáhal Vodičkovi dát do pucu novou Malou Kraksku. Předchozí

výsadková plavidla nám ukradl ten parchant Loyd. Naštěstí jsme měli dost dalších přepravních modulů, které jsme mohli vylepšit rutašskou technologií. Vodička jí dal nový pohonný systém a několik vylepšení, která ale s původní konstrukcí tak nějak úplně neladila. Teď jsme to trochu poštelovali. Bylo to trochu jako vrtat se s dědou v garáži pod kapotou trabantu, a vlastně to byla docela zábava. Hlavně Vodička si to užíval.

„Tohle je mnohem lepší než dělat na Kraksně. Nebolí mě z toho hlava,“ vysvětloval, když jsme za pomoci několika počítačem ovládaných robotických ramen nasazovali druhý pancíř.

„Je to jako dělat tanky wehrmachtu?“ usmál jsem se při vzpomínce na jeho bývalého učitele z Vítkovic, který je v Ostravě za války montoval.

„Jo. Lítací Panthery,“ usmál se a naťukal něco do malého tabletu. Ramena zbytek práce odvedla za nás.

„Můžeme mu tak říkat – Panther,“ navrhl jsem při pohledu na modul. Vypadal trochu jako létající ponorka zkřížená právě s tankem. Vepředu měl skutečně dva kanóny, které vystřelovaly granáty i projektily a v případě potřeby se daly přepnout na energetické výboje. Teď se do něj vešli čtyři lidé. Nebo dvě chany. A také nějaké zásoby.

„Zní to moc nabubřele,“ zamyslel se.

„Asi jako Vzдорující?“ ušklíbl jsem se při myšlence, že takhle už naší lodi říkají jenom karové.

„Jak by tomu říkala Amanda?“ zamyslel se Vodička při vzpomínce na nejmladší, dočasně ztracenou členku posádky.

„Nejspíš Gól,“ vzpomněl jsem si, jak Aze házela míč na hlavu.

„Nebo Jednorožec. Vyprávěl jsem jí pohádky, co jsem čítával vnučce. Jednorožci se jí moc líbili.“

Vodičkovy oči vypadaly náhle dost skelně. Utřel si slzy do rukávu. Všiml jsem si, že košili z výrobníku, kterou měl na sobě, si odhadem už měsíc nepral.

„Dobře, bude to Jednorožec. Namalujeme na to duhu?“

„Nedělej si srandu, kapitáne. Ta holka má něco do sebe a my...“

„Neseme za ni zodpovědnost. Vím to. Žádného člověka nevydáme na pospas,“ řekl jsem a pak se opravil: „Žádného člena posádky.“

„Půjdu se vyspat. Měl jsi recht s tím odpočíváním. Takhle nám budu platnej jak havířovi voňavka.“

„A vyper si košili, dědku. Ani ve Vítkovicích jste nemohli smrdět jak zkyslý lečo z Jednoty.“

* * *

Z vesmírného proudu jsme vyletěli na tom samém místě jako při naší první návštěvě Karchemiše. Nechtěl jsem se vynořit v prostoru nedávného bojiště a potřeboval jsem dost času zjistit, co se v karském solárním systému stalo. Navíc Vodička potřeboval nějakou dobu mimo proud, aby zapojil naše maskování. Rutašská technologie implementovaná na Vzduřující chvíli zlobila, ale nakonec se spustila naplno. Alespoň naše přístroje to tvrdily. Jestli tomu tak bylo i ve skutečnosti, jsme mohli zjistit až při setkání s loděmi Společenství. Na můstku jsme zase byli kompletní. Já, Vodička, Giuseppe i karky. A co bylo nejlepší – Ital uvařil špageťy. Dokonce s omáčkou. Rychle jsem ho zarazil při dalším pokusu vysvětlit mi, jak to vytvořil, ale, sakra, bylo to dobré. Chutnalo to jako těstoviny se sýrovou omáčkou a slaninou. I kdyby ta slanina byla z mrtvého enlila, bylo mi to jedno. Namotal jsem to na vidličku a snědl na posezení. Moje břicho už neprotestovalo. Za posledních pár dní jsem do něj dostal několik skutečných jídel, do nichž mi rozhodně nikdo nenachcal. S dostatkem spánku a rutašskou vodou plnou vitamínů a minerálů jsem se cítil jako znovuzrozený. Dokonce tak moc, že jsem si ještě ani

jednou nezapálil „doutník“ od karských pankáčů. A navíc jsem se kompletně oholil a ostříhal. Připadal jsem si, jako bych omládl o deset let.

„Naše obrana,“ vydechla Sekáček.

„Skoro nic z ní nezbylo,“ dodal jsem prakticky zbytečně. Všichni jsme to viděli na projekci, kterou nám po vplutí do volného prostoru zprostředkovávaly vnější senzory lodi. Z pevností zůstaly trosky. Až na ty, které se vzdaly. Poznalo se to snadno podle lodí Společenství, které u nepoškozených objektů parkovaly.

„Tam, Velká brána... Prosím, přibližte ji.“

Sekáček zašermovala rukama před obrazovkou. Vodička pochopil skoro napoprvé, kterou oblast má na mysli, a zaostřil na ni.

„Velká brána. Jedna z největších pevností. Kolem ní jsou trosky, a jak vidíte, lodě se drží z dostřelu,“ vysvětlila.

„Kolik tam tak může být karů?“ zeptal jsem se.

„Zpravidla kolem padesáti. Mají dost jídla a vody na tři cykly oběhu planety kolem hvězdy. Enlilové ji jen tak nevyhladoví,“ prohlásila pyšně Sekáček.

„Ale nejspíš přitáhnou něco, co má větší dostřel.“

„Nebude to tak lehké, má dobrou obranu,“ namítla, ale myslím, že i jí bylo jasné, že malá centra odporu dlouho nevydrží.

Mě samotného spíš zajímala oblast, kde jsme sundali loď typu nůž. Zatímco všude okolo létaly trosky, tady se na tisících kilometrech krychlových nenacházelo nic. Tedy prakticky nic.

„Úplně to vyhladilo celý prostor,“ vydechl jsem.

„Ta zbraň, mohli bychom...“

„Ta zbraň je jen jedna a je na téhle lodi. A to, co jsme do ní naládovali, byla antihmota, kterou jsme ukradli nevenům, a ti jsou jaksi už dávno pěkně v trapu,“ zarazil jsem nadějně úvahy Sekáčka.

„Jejich kamarádi taky. Naštěstí,“ přidal se Giuseppe.

Při vzpomínce na vesmírný hřbitov mi pořád běhal mráz po zádech.

Ale ani tady to nebylo nic příjemného. Oba zbývající nože se vznášely na oběžné dráze Karchemiše, který už rozhodně nebyl Planetou tisíců světél, ale spíš Planetou miliard trosek. Ty teď v nejbližším okolí odklízely moduly, aby zabezpečily letový provoz, momentálně značně chaotický. Tím lépe pro nás. Snáze se tudy propletme s maskovaným Jednorozcem.

* * *

Na hořící město padal sníh. Mnohé z požárů musely trvat nepřetržitě několik dní. Nejspíš

také přeskakovaly z jednoho mrakodrapu na druhý, protože je skoro nikdo nehasil. Ulice zely prázdnotou. Některá místa byla už kompletně vypálená – ta, kde spadly nějaké trosky z poslední fáze bitvy na oběžné dráze, hořela intenzivně, a tudíž rychle. Proletěli jsme z atmosféry prakticky rovnou na místo, které jsem dobře znal – starý opuštěný hangár výrobní haly, kde jsme pili, tancovali, milovali se s Rudým vrabčákem i bojovali s Natašou. Poslední bitva se mu vyhnula, ale měl za sebou už tu naši. Karky vyskákaly z Jednorožce a otevřely poničená vrata, jimiž jsem poté zaletěl dovnitř.

Sotva jsem vystoupil na známém místě, plném vzpomínek nabitých emocemi, dostal jsem strašnou chuť zapálit si divak, kuřivo místních rebelů. A také jsem to hned udělal. Vytáhl jsem z kapsy kovovou krabičku, kterou jsem si vyrobil na doutníky, jež mi po tanečních petragunu zbyly. Jeden jsem vyndal a škrtl zapalovačem.

„Víte, že je to zakázané?“ zeptala se Sekáček. Zatímco její vojačky se zbraněmi v pohotovosti prohledávaly prostor staré továrny a všechna temná zákoutí, ona se otočila ke mně.

„Jakými zákony?“

„Přece císař...“

Uvědomila si mou narážku. Byla zlá. Žádné císařské zákony už v Chatuši ani na celé Karchemiši neplatily.

„Omlouvám se,“ řekl jsem a potáhl z doutníku.
„Nemáte za co. Je to pravda.“

„Vím, jak se cítíte. Viděl jsem tohle na své planetě. Akorát že my se moc nebránili. Jen na povrchu. Tam nahore jsme měli pouhých pár satelitů. Zaostalá rasa, technologicky na primitivní úrovni,“ povzdechl jsem si.

„Vaše loď tak nevypadá,“ namítla. Věděl jsem, kam míří. Karům muselo dojít, že naše vylepšené obyčejné přepravní lodi rozhodně není běžná technologie.

„Měl jsem štěstí a koupil ve výprodeji pár udělátek,“ pokrčil jsem rameny.

Mezitím se vrátily první z karek. Vysunul jsem nákladový panel a ony z něj začaly tahat všechno své vybavení. Pomohl jsem jim vzít dvě bedny a zavedl je do tanečního sálu v prvním patře. Byl prázdný a studený. Zůstala v něm jen vzpomínka na Jednotykadláka. Náhle mě ovanula strašlivá zima.

* * *

Karky nespaly celou noc a ještě ráno horečně pracovaly. Musel jsem to ocenit, já sám si pozdě

v noci musel dát šlofika v Jednorožci. Ráno jsem si nalil poslední růžové kafe z bandasky. Do karlorických granulí z proteinového prášku, kterých jsem tu měl několik beden, jsem zatím nenašel odvalu se pustit. Čekal jsem, až mě k tomu donutí hlad. A bude muset být opravdu velký.

„Jak jste na tom?“ zeptal jsem se po příchodu do místnosti. Dvě karky se ukládaly ke spánku, jedna hlídala a další se Sekáčkem obsluhovaly vysílačky.

„Máme spojení s několika odbojovými skupinami. V horách se urputně válčí,“ informovala mě jedna z karek.

„Co záznamy z přístavu?“

Ve skutečnosti to bylo to jediné, o co mi šlo.

„Jsou v operačním středisku astroportu. Nikdo je už nestihl nahrát na informační kanály Bezpečnosti. Je mi líto,“ vysvětlila Sekáček.

„Nemusí vám být nic líto. Jen si odskočím a pak tam vyrazíme.“

„Ale...“

„Ale Královna žihadel mi to slíbila. Odboj počká,“ namítl jsem.

O deset minut později se mnou vyrazila Sekáček sama. Usoudili jsme totiž, že čím méně nás bude, tím budeme nenápadnější.

Lépe řečeno, Sekáček usoudila a mně nezbylo než ji poslechnout.